

เทศบัญญัติเทศบาลตำบลบ้านโฮ้ง
เรื่อง การควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ พ.ศ. ๒๕๖๗

เทศบาลตำบลบ้านโฮ้ง
อำเภอบ้านโฮ้ง จังหวัดลำพูน
Banhong.go.th

บันทึกหลักการและเหตุผล

ประกอบร่างเทศบัญญัติเทศบาลตำบลบ้านโฮ้ง
เรื่อง การควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ พ.ศ. ๒๕๖๗

หลักการ

ให้มีเทศบัญญัติว่าด้วยการควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์

เหตุผล

เพื่อประโยชน์ในการรักษาสุขภาพความเป็นอยู่ที่เหมาะสมกับการดำรงชีพของประชาชนในท้องถิ่น เพื่อป้องกันอันตรายจากเชื้อโรคที่เกิดจากสัตว์อันตรายที่เกิดจากการถูกสัตว์ทำร้ายเหตุรำคาญต่างๆ เช่น กลิ่นเสียรบกวน น้ำเสียจากคอกหรือที่เลี้ยงสัตว์รวมถึงตัวสัตว์ เพื่อรักษาความสะอาดและความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมือง และเพื่อกำหนดเขตควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ ประเภทของสัตว์ กรรมวิธีการเลี้ยง การป้องกันเหตุรำคาญ และการปล่อยสัตว์ในที่หรือทางสาธารณะ ให้สอดคล้องกับพระราชบัญญัติสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๐ ให้กระทำได้โดยการตราเป็นเทศบัญญัติ

จึงขอเสนอร่างเทศบัญญัติ เรื่องการควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ พ.ศ. ๒๕๖๗ ต่อสภาเทศบาลตำบลบ้านโฮ้ง และนำเสนอผู้ว่าราชการจังหวัดลำพูนเพื่อพิจารณาให้ความเห็นชอบ ให้ใช้บังคับเป็นเทศบัญญัติเทศบาลตำบลบ้านโฮ้ง ต่อไป

เทศบัญญัติเทศบาลตำบลบ้านโฮ้ง
เรื่อง การควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ พ.ศ. ๒๕๖๗

โดยที่เป็นการสมควรตราเทศบัญญัติว่าด้วยการควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๖๐ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ฉบับที่ ๑๔ พ.ศ. ๒๕๖๒ ประกอบมาตรา ๒๙ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๐ อันเป็นพระราชบัญญัติที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลซึ่งมาตรา ๒๙ โดยความเห็นชอบของสภาเทศบาลตำบลบ้านโฮ้ง และผู้ว่าราชการจังหวัดลำพูน จึงตราเทศบัญญัติไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ เทศบัญญัตินี้เรียกว่า “เทศบัญญัติเทศบาลตำบลบ้านโฮ้ง เรื่อง การควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ พ.ศ. ๒๕๖๗”

ข้อ ๒ เทศบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับในเขตเทศบาลตำบลบ้านโฮ้ง ตั้งแต่วันที่ประกาศไว้โดยเปิดเผยที่สำนักงานเทศบาลตำบลบ้านโฮ้ง แล้วเจ็ดวัน

ข้อ ๓ ให้ยกเลิก เทศบัญญัติเทศบาลตำบลบ้านโฮ้ง เรื่อง การควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ พ.ศ. ๒๕๕๓ และบรรดา กฎ ระเบียบ ข้อบังคับ ประกาศ หรือคำสั่งอื่นใดในส่วนที่ได้ตราไว้แล้วซึ่งขัดหรือแย้งกับเทศบัญญัตินี้ ให้ใช้เทศบัญญัตินี้แทน

ข้อ ๔ ให้นายกเทศมนตรีตำบลบ้านโฮ้ง รักษาการให้เป็นไปตามเทศบัญญัตินี้และให้มีอำนาจออกข้อบังคับ ระเบียบ ประกาศหรือคำสั่งเพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามเทศบัญญัตินี้

หมวด ๑

บททั่วไป

ข้อ ๕ ในเทศบัญญัตินี้

“การเลี้ยงสัตว์” หมายความว่า การมีสัตว์ไว้ในครอบครองและดูแลเอาใจใส่บำรุงรักษาตลอดจนให้อาหารเป็นอาจิน

“การปล่อยสัตว์” หมายความว่า การสละการครอบครองสัตว์ หรือปล่อยให้อยู่นอกสถานที่เลี้ยงสัตว์โดยปราศจากการควบคุม

“เจ้าของสัตว์” หมายความว่า ผู้ครอบครองสัตว์ด้วย

“สัตว์มีพิษ” หมายถึง สัตว์มีพิษร้ายแรงทุกชนิด ที่ทำอันตรายแก่คนและสัตว์ให้ถึงตายได้

“สัตว์ดุร้าย” หมายถึง สัตว์ที่ทุกชนิดมีสัญชาตญาณโดยธรรมชาติดุร้าย รวมถึงสัตว์ที่ได้รับการฝึกฝนแล้ว

/“สถานที่...

“สถานที่เลี้ยงสัตว์” หมายความว่า คอกสัตว์ กรงสัตว์ ที่ขังสัตว์ หรือสถานที่ในลักษณะอื่นที่มีการควบคุมของเจ้าของสัตว์

“ที่หรือทางสาธารณะ” หมายความว่า สถานที่หรือทางซึ่งมิใช่เป็นของเอกชนและประชาชนสามารถใช้ประโยชน์หรือใช้สัญจรได้

“เจ้าพนักงานท้องถิ่น” หมายความว่า นายกเทศมนตรีตำบลบ้านไธสง

หมวด ๒

การควบคุมการเลี้ยงสัตว์หรือปล่อยสัตว์

ข้อ ๖ เทศบัญญัตินี้ไม่ใช้บังคับแก่

การปล่อยสัตว์เพื่อการกุศลตามประเพณี หรือเพื่อการขยายพันธุ์

ข้อ ๗ เพื่อประโยชน์ในการรักษาสุขภาพความเป็นอยู่ที่เหมาะสมกับการดำรงชีพของประชาชนในท้องถิ่นหรือเพื่อป้องกันอันตรายจากเชื้อโรคที่เกิดจากสัตว์ จึงกำหนดสัตว์ที่ต้องควบคุมดังนี้

- ๑) ช้าง
- ๒) ม้า
- ๓) โค
- ๔) กระบือ
- ๕) สุกร
- ๖) แพะ
- ๗) แกะ
- ๘) ห่าน
- ๙) เป็ด
- ๑๐) ไก่
- ๑๑) สุนัข
- ๑๒) แมว
- ๑๓) งู พิษ และงูที่อาจก่อให้เกิดอันตรายแก่คนและสัตว์เลี้ยง
- ๑๔) จระเข้
- ๑๕) นก
- ๑๖) ผึ้ง
- ๑๗) กระจ่าง
- ๑๘) กบ
- ๑๙) หนูทุกชนิด
- ๒๐) สัตว์ต้องห้ามตามกฎหมายอื่น ๆ
- ๒๑) สัตว์มีพิษและสัตว์ดุร้ายต่างๆ

/ข้อ ๘ กำหนด...

ข้อ ๘ กำหนดให้พื้นที่ในเขตอำนาจของเทศบาลตำบลบ้านโองเป็นเขตควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ดังนี้

๘.๑ ให้พื้นที่เขตเทศบาลตำบลบ้านโอง ห้ามเลี้ยงสัตว์เหล่านี้โดยเด็ดขาด ได้แก่

๘.๑.๑) งูพิษ และงูที่อาจก่อให้เกิดอันตรายแก่คนและสัตว์เลี้ยง

๘.๑.๒) สัตว์มีพิษและสัตว์ดุร้ายต่าง ๆ

๘.๑.๓) สัตว์ต้องห้ามตามกฎหมายอื่น ๆ

๘.๒ ให้พื้นที่ต่อไปนี้เป็นเขตห้ามเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ประเภท จระเข้ ผึ้ง โดยเด็ดขาด ได้แก่

๘.๒.๑) บริเวณสถานที่ราชการทุกแห่ง ซึ่งไม่รวม วัด โรงเรียน

๘.๒.๒) ในที่หรือทางสาธารณะอื่นใดในเขตเทศบาลตำบลบ้านโอง

๘.๓ ให้พื้นที่ต่อไปนี้เป็นเขตห้ามเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์เกินจำนวนที่กำหนดดังนี้

๘.๓.๑) บริเวณสถานที่ราชการทุกแห่งซึ่งไม่รวม วัด โรงเรียน

๘.๓.๒) ในที่หรือทางสาธารณะอื่นใดในเขตเทศบาลตำบลบ้านโอง รวมถึงตลาด

๘.๓.๓) ริมถนนทางหลวงชนบทหมายเลข ๑๐๖ ทั้งสองฝั่งถนน

๑) ห้ามเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ประเภท ช้าง ม้า โค กระบือ สุกร แพะ แกะ
เกินจำนวน ๓ ตัว

๒) ห้ามเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ประเภท ห่าน เป็ด ไก่ นก เกินจำนวน ๕ ตัว

๘.๔ ให้พื้นที่นอกเหนือจากที่กำหนด ตามข้อ ๘.๑ ข้อ ๘.๒ และ ข้อ ๘.๓ เป็นเขตที่การเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ต้องอยู่ภายใต้มาตรการอย่างใดอย่างหนึ่งดังนี้

๘.๔.๑ สถานที่ตั้ง

๑) ต้องตั้งอยู่ในสถานที่ที่ไม่ก่อเหตุรำคาญให้ผู้อาศัยอยู่ใกล้เคียง

๒) ต้องมีบริเวณเลี้ยงสัตว์ ซึ่งกันเป็นสัดส่วน และให้อยู่ห่างเขตที่ดินสาธารณะทางน้ำสาธารณะ หรือที่ดินต่างเจ้าของ และมีที่ว่างอันปราศจากหลังคา หรือสิ่งใดปกคลุมโดยรอบบริเวณเลี้ยงสัตว์นั้นไม่น้อยกว่า ๒ เมตร ทุกด้าน เว้นแต่ด้านที่มีแนวเขตที่ดินติดต่อกับที่ดินของผู้เลี้ยงสัตว์ประเภทเดียวกัน

๘.๔.๒ อาคารและส่วนประกอบ

๑) อาคาร ต้องเป็นอาคารเอกเทศและมั่นคงแข็งแรง มีลักษณะเหมาะสมแก่การเลี้ยงสัตว์ประเภทนั้น ๆ ไม่มีการพักอาศัย หรือประกอบกิจการอื่นใด

๒) พื้น ต้องเป็นพื้นแน่น ไม่เฉอะแฉะ เว้นแต่การเลี้ยงสุกร พื้นจะต้องเป็นคอนกรีต และมีความลาดเอียงพอสมควร เพื่อให้ น้ำและสิ่งปฏิกูลไหลลงทางระบายน้ำได้โดยสะดวก

๓) หลังคา ต้องมีความสูงจากพื้นมากพอสมควร และมีช่องทางให้แสงสว่าง หรือแสงแดดส่องภายในอาคารอย่างทั่วถึง

๔) คอก ต้องมีการกั้นคอกเป็นสัดส่วนเหมาะสมกับจำนวนสัตว์ ไม่ให้สัตว์อยู่กันอย่างแออัด

๕) การระบายอากาศ ต้องจัดให้มีการระบายอากาศ ถ่ายเท ให้เพียงพอ

๘.๔.๓ การสุขาภิบาลทั่วไป

๑) การระบายน้ำ

- ๑.๑ รางระบายน้ำต้องจัดให้มีรางระบายน้ำโดยรอบตัวอาคาร ให้มีความลาดเอียงเพียงพอให้น้ำไหลได้สะดวก
- ๑.๒ น้ำทิ้ง ต้องมีการบำบัดก่อนระบายลงสู่ทางระบายน้ำแหล่งน้ำสาธารณะหรือในที่เอกชน

๒) การกำจัดมูลสัตว์

- ๒.๑ ต้องเก็บกวาดมูลสัตว์เป็นประจำทุกวัน
- ๒.๒ ต้องจัดให้มีที่กักเก็บมูลสัตว์โดยเฉพาะ ไม่ให้ส่งกลิ่นเหม็นอันเป็นเหตุรำคาญ และต้องไม่เป็นแหล่งเพาะพันธุ์แมลงหรือสัตว์นำโรค

๓) การป้องกันเหตุเดือดร้อนรำคาญ

- ๓.๑ ถ้ามีการสูบบุหรี่ให้สูดดมให้สัตว์ ต้องไม่ให้เกิดเหตุเดือดร้อนรำคาญแก่ผู้อยู่อาศัยใกล้เคียง
- ๓.๒ ต้องป้องกันเสียงรบกวนของสัตว์ ไม่ให้เป็นเหตุรำคาญแก่ผู้อยู่อาศัยใกล้เคียง
- ๓.๓ ต้องควบคุมดูแลไม่ให้สัตว์ออกไปทำความเสียหาย แก่ทรัพย์สิน หรือทำความเดือดร้อนรำคาญแก่ผู้อยู่อาศัยใกล้เคียง

๔) การรักษาความสะอาด ต้องรักษาความสะอาดที่เลี้ยงสัตว์ให้สะอาดอยู่เสมอ

๕) การกำจัดซากสัตว์ ให้ใช้วิธี เผา หรือฝัง เพื่อป้องกันการเป็นแหล่งเพาะพันธุ์ของแมลงและสัตว์นำโรค และการก่อเหตุรำคาญจากกลิ่นเหม็น

๘.๔.๔ การปฏิบัติการอื่น ๆ ต้องปฏิบัติการตามเทศบัญญัติ เรื่อง การควบคุมกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ ฉบับปัจจุบันที่ประกาศใช้ ในส่วนที่เกี่ยวข้อง

ข้อ ๙ นอกจากการเลี้ยงสัตว์ตามปกติวิสัยแล้ว เจ้าของสัตว์จะต้องปฏิบัติดังต่อไปนี้

- ๑) จัดให้มีสถานที่เลี้ยงสัตว์ที่มั่นคง แข็งแรง ตามความเหมาะสมแก่ประเภทและชนิดของสัตว์ และมีขนาดเพียงพอแก่การดำรงชีวิตของสัตว์ จัดให้มีแสงสว่างและการระบายอากาศที่เพียงพอต้องจัดให้มีการระบายน้ำและสิ่งโสโครกที่ถูกสุขลักษณะ
- ๒) รักษาสถานที่เลี้ยงสัตว์ให้สะอาดอยู่เสมอ
- ๓) กำจัดซากสัตว์ที่ตายหรือเป็นโรคและมูลสัตว์ให้ถูกสุขลักษณะ
- ๔) เจ้าของสัตว์หรือผู้ครอบครองสัตว์ต้องจัดให้มีการสร้างเสริมภูมิคุ้มกันโรคในสัตว์เพื่อป้องกันอันตรายจากเชื้อโรคที่เกิดจากสัตว์
- ๕) กำจัดซากสัตว์และมูลสัตว์ให้ถูกสุขลักษณะ
- ๖) เจ้าของสัตว์หรือผู้ครอบครองจะต้องเลี้ยงสัตว์ภายในสถานที่ของตน เว้นแต่กรณีเคลื่อนย้ายสัตว์ และได้ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่น
- ๗) เจ้าของสัตว์ต้องปฏิบัติตามคำแนะนำของเจ้าพนักงานสาธารณสุขและพนักงานเจ้าหน้าที่

ข้อ ๑๐ เจ้าของสัตว์จะต้องควบคุมดูแลสัตว์ของตนมิให้ก่ออันตราย หรือเหตุรำคาญแก่ผู้อื่น

ข้อ ๑๑ ในกรณีที่มีเหตุการณ์สงสัยว่าสัตว์เลี้ยงนั้นเป็นโรคอันอาจเป็นอันตรายแก่สุขภาพของบุคคลทั่วไป ให้เจ้าของสัตว์หรือผู้ครอบครองสัตว์ทำการแยก กัก ชัง ไว้ต่างหาก และแจ้งให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นทราบ และต้องปฏิบัติตามคำแนะนำของสัตว์แพทย์หรือผู้ซึ่งได้รับมอบหมาย

ข้อ ๑๒ ในกรณีที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นพบสัตว์ในที่หรือทางสาธารณะอันเป็นการฝ่าฝืนข้อ ๘ โดยไม่ปรากฏเจ้าของให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจกักสัตว์ดังกล่าวไว้เป็นเวลาอย่างน้อยสามสิบวันเมื่อพ้นกำหนดแล้วยังไม่มีผู้ใดมาแสดงหลักฐานการเป็นเจ้าของ เพื่อรับสัตว์คืนให้สัตว์นั้นตกเป็นของเทศบาลตำบลบ้านโฮ้ง แต่ถ้าการกักสัตว์ไว้ อาจก่อให้เกิดอันตรายแก่สัตว์นั้นหรือสัตว์อื่น หรือต้องเสียค่าใช้จ่ายเกินสมควร เจ้าพนักงานท้องถิ่นจะจัดการขายหรือขายทอดตลาดสัตว์นั้นตามควรแก่กรณีก่อนถึงกำหนดเวลาดังกล่าวก็ได้ เงินที่ได้จากการขายหรือขายทอดตลาดเมื่อได้หักค่าใช้จ่ายในการขายทอดตลาดและค่าเลี้ยงดูสัตว์แล้วให้เก็บรักษาไว้แทนสัตว์

ในกรณีที่มีได้มีการขายหรือขายทอดตลาดสัตว์ตามวรรคหนึ่งและเจ้าของสัตว์มาขอรับสัตว์คืนภายในกำหนดเวลาตามวรรคหนึ่ง เจ้าของสัตว์ต้องเป็นผู้เสียค่าใช้จ่ายสำหรับการเลี้ยงดูสัตว์ให้แก่เทศบาลตำบลบ้านโฮ้ง ตามจำนวนที่ได้จ่ายจริง

ในกรณีที่ปรากฏว่าสัตว์ที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นพบนั้นเป็นโรคติดต่ออันอาจเป็นอันตรายต่อประชาชน ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจทำลายหรือจัดการตามที่เห็นสมควรได้

หมวด ๓

อำนาจหน้าที่ของเจ้าพนักงานท้องถิ่นและเจ้าพนักงานสาธารณสุข

ข้อ ๑๓ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจแต่งตั้งข้าราชการหรือพนักงานส่วนท้องถิ่นเพื่อให้ปฏิบัติหน้าที่ตามมาตรา ๔๔ วรรคหนึ่งแห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ.๒๕๓๕ ในเขตอำนาจของเทศบาลตำบลบ้านโฮ้ง ในเรื่องใดหรือทุกเรื่องก็ได้

หมวด ๔

บทกำหนดโทษ

ข้อ ๑๔ ผู้ใดฝ่าฝืน หรือไม่ปฏิบัติตามเทศบัญญัตินี้ต้องระวางโทษตามที่กำหนดไว้ในบทกำหนดโทษแห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ.๒๕๓๕ โดยให้เจ้าพนักงานท้องถิ่น หรือผู้ที่ได้รับมอบหมายมีอำนาจเปรียบเทียบปรับได้

ประกาศ ณ วันที่ ๒๐ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๖๗

(ลงชื่อ)

(นางศรีรัตน์ เขียวสิงห์)

นายกเทศมนตรีตำบลบ้านโฮ้ง

(ลงชื่อ)

(นายจรัส มณีจันสุข)

นายอำเภอบ้านโฮ้ง ปฏิบัติราชการแทน

ผู้ว่าราชการจังหวัดลำพูน